

Arrest

nr. 80 076 van 24 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COLELLA, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. U had uw domicilie-adres in Osmanyurt, in Dagestan. Van 2000 tot 2009 woonde en werkte u voor langere perioden in Urengoy, in de regio Yamalo Nenetskiy in het noorden van de Russische Federatie. U verklaart volgende problemen te hebben gekend in uw land van herkomst.

Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog was u lid van de politieke partij “Yabloko”. Tijdens die oorlog verleende u humanitaire hulp aan vluchtelingen. Toen uw partijkaart in 1999 door de autoriteiten werd afgepakt, stopte u met uw activiteiten voor de partij.

Wanneer u op 10 juli 2009 met de auto van uw werk in Urengoy naar Dagestan reed omdat u verlof had, werd u nabij Khassav-yurt tegengehouden door een niet nader genoemde speciale eenheid. U werd er tegen de grond geduwd. De agenten legden een filmdoosje in de koffer van uw wagen en gaven

u vervolgens het filmdoosje dat u bij zich moest houden. Het geld dat u in Urengoy had verdiend, zo'n 500.000 roebel, werd door de agenten afgenomen. Vervolgens reed u onder begeleiding van de agenten naar het bureau van de OVD. In het bureau van de OVD moest u uw broekzakken leegmaken. Voor de ogen van twee getuigen in burger moest u er het filmdoosje openen. Er lagen geweerpatronen in. U werd aangehouden. U belde de broer van uw echtgenote, N.D. (...) (O.V. 6.524.921), op. De tweede dag van uw aanhouding betaalde hij 10.000 roebel voor uw vrijlating. Sinds uw vrijlating leefde u ondergedoken en ging u slechts sporadisch voor een korte periode naar uw woning.

Diegene die u op 10 juli 2009 ondervroeg, vroeg via uw schoonbroer om langs te komen op het politiebureau. Hij zei uw schoonbroer dat hij problemen heeft gekregen met zijn chef en dat hij u moest arresteren. U bent echter niet langsgesgaan.

Russische militairen kwamen één keer bij uw echtgenote thuis langs om haar propiska te controleren.

Op 12 augustus 2009 kwamen gemaskerde mannen bij u thuis langs. U was toen thuis. Men eiste geld van u en ze wisten waar u werkte. Uw hond werd er voor de ogen van uw kinderen doodgeschoten. U werd ernstig geslagen en verloor het bewustzijn. U werd diezelfde dag naar het ziekenhuis gebracht waar u een aantal uren opgenomen werd.

Tussen augustus en oktober 2009 kwamen gemaskerde mannen één keer langs bij uw echtgenote. Indien u bij een volgende gelegenheid thuis niet aanwezig zou zijn, zouden ze uw zoon meenemen zodat u zou opduiken.

Eind oktober 2009 reed u per vrachtwagen van Dagestan naar Moskou. U verbleef er 1 week. Vervolgens reisde u per vrachtwagen illegaal naar België. Op 10 november 2009 diende u uw eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Op 26 november 2009 diende uw echtgenote, N.D. (...) (O.V. 6.524.921), met uw 3 kinderen R. (...), R. (...) en R.M. (...) een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Op 5 februari 2010 werd aangaande uw eerste asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en op 9 februari 2010 werd aangaande de asielaanvraag van uw echtgenote dezelfde beslissing genomen omdat overeenkomstig de Dublin II-verordening van de EU Polen aanzien werd als de voor de behandeling van jullie asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat.

Op 10 augustus 2010 diende u hier een tweede asielaanvraag in.

Uw echtgenote diende geen tweede asielaanvraag in. U bent in het bezit van volgende documenten: uw paspoort, uw rijbewijs, de duplicaten van de geboorteakten van uw zonen R. (...), R. (...) en R. (...), de geboorteakte van uw echtgenote, het duplicaat van uw huwelijksakte, een Russisch medisch attest dd. 12.08.2009, een convocatie van de MVD dd. 20.08.2009, een convocatie van de OVD dd. 05.02.2010, 3 foto's, een enveloppe en faxkopieën van 3 Belgische medische attesten van uw echtgenote dd. 31.03.2010, dd. 31.03.2010 en dd. 22.08.2011."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2.De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"In geval van een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u voor uw leven en dat van uw kinderen (CGVS 1 (02.09.2011), p. 19). U vreest zowel de overheidsdiensten en in het bijzonder de speciale eenheden, als de rebellen (CGVS 1, p. 19). De rebellen zouden van u om het even welke hulp, waaronder financiële hulp kunnen eisen (CGVS 2, p. 10).

Welnu, er dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt de door u verklaarde asielmotieven aannemelijk te maken.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat u weinig weet over de door u neergelegde convocaties en dat u hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt gedurende uw twee gehoren voor het CGVS.

Zo weet u niet door welke politieafdeling u werd opgeroepen in de convocatie dd. 20.08.2009 (CGVS 1, p. 12). Ook weet u niet of in deze oproepingsbrief wordt vermeld om welke reden u werd opgeroepen (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS stelt u expliciet dat u deze oproepingsbrief gelezen heeft en dat u volgens de convocatie werd opgeroepen als verdachte (CGVS 1, p. 12). Echter, tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dacht u dat u volgens deze convocatie werd opgeroepen als getuige (CGVS 2, p. 5).

Ook betreffende de tweede convocatie dd. 05.02.2010 legt u inconsistente verklaringen af omtrent de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen. Meer bepaald stelt u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat u als getuige werd opgeroepen volgens deze convocatie (CGVS 1, p. 14), terwijl u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelt dat u niet meer weet in welke hoedanigheid u werd opgeroepen (CGVS 2, p. 5 & 6).

Gezien u met deze convocaties de door u gekende problemen in uw land wil aantonen (CGVS 1, p. 12 & 14), kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van deze oproepingsbrieven.

Bovenstaande vaststellingen betreffende de door u neergelegde convocaties ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder moet opgemerkt worden dat u eveneens over een aantal belangrijke aspecten in uw asielrelaas weinig weet en inconsistente verklaringen hierover aflegt.

Zo weet u weinig over de organisatie die u heeft gecontacteerd naar aanleiding van uw slagen op 12 augustus 2009. Zo weet u enkel dat de organisatie 'SOS' heet en dat het een of ander filiaal was van een of ander Europees land (CGVS 2, p. 4). U weet niet van welk Europees land de organisatie afhangt (CGVS 2, p. 5). Eveneens weet u niet meer in welke straat in Khasav-yurt de organisatie zich bevond (CGVS 2, p. 4). Ook herinnert u zich de naam van de advocaat die u na 12 augustus 2009 contacteerde, niet meer (CGVS 2, p. 3). Daarnaast stelt u eerst expliciet dat u naar de advocaat heeft gebeld vooraleer u naar hem toe ging (CGVS 1, p. 17), terwijl u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelt dat u zich niet meer herinnert of u de advocaat eerst gebeld heeft vooraleer u naar hem toe ging (CGVS 2, p. 4). Geconfronteerd met deze inconsistentie, stelt u dat u het zich niet meer herinnert (CGVS 2, p. 4).

Ook dient opgemerkt te worden dat u eerst stelt dat u geen getuige was van de dood van uw hond die op 12 augustus 2009 werd neergeschoten (CGVS 1, p. 14). Echter, tijdens het tweede interview voor het CGVS stelt u dat u dat u zich niet meer herinnert of u zelf getuige was van de dood van uw hond (CGVS 2, p. 8).

Daarenboven moet gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor het CGVS enerzijds en uw verklaringen in de vragenlijst voor het CGVS die door de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, anderzijds. Zo blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat onbekenden op 12 augustus 2009 uw woning binnenvielen, dat u door hen in uw woning ernstig werd geslagen en dat u diezelfde dag nog omwille van uw verwondingen naar het ziekenhuis bent gegaan (CGVS 2, p. 2 & 3). Echter, in de betreffende vragenlijst stelt u dat u op 12 augustus 2009 niet thuis was, dat er die dag een huiszoeking bij u thuis werd gehouden waarbij tegen uw echtgenote werd gedreigd om uw zoon te arresteren indien u niet zou opduiken (vragenlijst DVZ, p. 3). Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst volgens dewelke op 12 augustus 2009 een huiszoeking in uw woning plaatsvond en u op dat moment niet thuis was, stelt u dat u op 12 augustus 2009 werd geslagen en in het ziekenhuis belandde (CGVS 1, p. 23). Deze verklaring is niet afdoende gezien ze uw tegenstrijdige verklaring in de vragenlijst volgens dewelke u die dag niet thuis was, niet verklaart. Bovendien moet worden vastgesteld dat de vragenlijst voor u in het Russisch werd voorgelezen waarna u deze ondertekende voor akkoord (vragenlijst DVZ, p. 3). Ook moet in dit opzicht opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat het Russisch medisch attest dd. 12.08.2009 dat u neerlegt, uw verwondingen beschrijft die u op 12 augustus 2009 heeft opgelopen toen u thuis werd geslagen (CGVS 1, p. 10-11). Bijgevolg is het betreffende medisch attest eveneens tegenstrijdig met uw verklaringen in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld.

Bovenstaande onwetendheden en inconsistenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen wordt gevonden in de vaststelling dat u onaannemelijk weinig informatie heeft over de verdere voortgang van uw problemen. Toen u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS gevraagd werd naar informatie over de stand van zaken betreffende de problemen in uw land, haalt u de algemene situatie aan in uw land en stelt u dat ze u nog van iets vals kunnen beschuldigen (CGVS 1, p. 23). Ook tijdens het tweede gehoor voor het CGVS stelt u dat u geen nieuwe informatie heeft betreffende de stand van zaken van uw persoonlijke problemen in uw land van herkomst (CGVS 2, p. 2). Bovendien stelt u zelf niet te weten of er een rechtszaak tegen u is opgestart en of er een arrestatiebevel tegen u is uitgevaardigd (CGVS 1, p. 8 & CGVS 2, p. 3). Ook heeft u nagelaten enige stappen te ondernemen om te weten te komen of er al dan niet een rechtszaak tegen u is gestart. De reden die u hiervoor aangaf, is niet afdoende. Meer bepaald stelt u dat uw moeder doof is en u weinig contact met het thuisland heeft (CGVS 2, p. 9). Echter, gezien de ernst van de door u verklaarde vrees mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst enige pogingen onderneemt om informatie te verkrijgen betreffende de stand van zaken van uw problemen in uw land van herkomst. Bovenstaande vaststelling wijst op een desinteresse in de door u verklaarde problemen.

Wat de door u verklaarde geheugenproblemen betreft waarmee u bovenstaande inconsistenties en onwetendheden wil verschonen (CGVS 2, p. 5 & 13), dient opgemerkt te worden dat u hiervan geen enkel bewijs heeft neergelegd bij de bevoegde asielinstanties. Nochtans heeft u na het tweede gehoor nog 5 werkdagen gekregen om dergelijke documenten binnen te brengen (CGVS 2, p. 10). Echter, het CGVS heeft tot op heden niets ontvangen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat u in staat bent om duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen (bijvoorbeeld CGVS 1, p. 19-20).

Uw verklaringen op het einde van uw tweede gehoor voor het CGVS volgens dewelke het voor u niet evident is om Russisch te spreken en u slechts voor 70 of 80 percent de vragen heeft begrepen (CGVS 2, p. 12), kunnen bovenstaande vastgestelde onwetendheden en inconsistenties eveneens niet weerleggen. Immers, zowel in het begin van het eerste als in het begin van het tweede interview voor het CGVS werd u gevraagd om onmiddellijk te melden indien er problemen waren of indien u de vraag niet goed heeft begrepen (CGVS 2, p. 2). Echter, voor het einde van het tweede gehoor voor het CGVS (CGVS 2, p. 12) heeft u geen enkel gewag gemaakt van problemen in verband met het begrijpen van de vragen. Daarenboven haalt u in het begin van beide interviews aan de tolk goed te begrijpen (CGVS 1, p. 2 & CGVS 2, p. 2). Bovendien werd u op het einde van het eerste gehoor voor het CGVS opnieuw gevraagd of u de tolk en de vragen goed begrepen heeft, waarop u beide keren bevestigend antwoordde (CGVS 1, p. 24). Bijgevolg heeft u voldoende mogelijkheden gekregen om eventuele problemen eerder aan te kaarten en kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerlegd worden door deze laattijdige stelling.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ook uw vrees ten aanzien van de rebellen in geval van een terugkeer naar uw land heeft u niet aannemelijk kunnen maken. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk nergens dat u enige persoonlijke vrees jegens rebellen koestert maar dat u eerder toespelingen maakt op de algemene veiligheidstoestand, waarbij u het in het algemeen mogelijk acht dat rebellen ooit bij u zouden langskomen om iets te vragen. Meer bepaald haalt u geen enkel probleem aan die u zelf met de rebellen heeft gekend. Zo zijn de rebellen nooit bij u langsgesproken (CGVS 2, p. 9 & 10).

Gezien deze vaststellingen kan er in uw hoofde geen gegronde vervolgingsvrees ten aanzien van rebellen in uw herkomstregio worden vastgesteld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw intern paspoort en uw rijbewijs bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit die niet in twijfel worden getrokken. De duplicaten van de geboorteakten van uw zonen R. (...), R. (...) en R. (...), de geboorteakte van uw echtgenote en het duplicaat van uw huwelijksakte bevatten louter informatie

betreffende de identiteit van uw gezin. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de 3 foto's betreft, dient opgemerkt te worden dat 2 foto's hiervan enkel u met een paar andere personen en een hond afbeelden. Wat de derde foto betreft waarvan u verklaart dat deze is genomen op 12 augustus 2009 toen u er werd geslagen in uw woning (CGVS 1, p. 13), dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze van slechte kwaliteit is waardoor het onmogelijk is om vast te stellen dat u diegene bent die er onder dwang werd gehouden. Daarenboven bevat de foto geen datumvermelding waardoor het onmogelijk is om na te gaan wanneer de foto is genomen. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de foto's geen informatie bevatten die bovenstaande vaststellingen zouden kunnen weerleggen. De door u neergelegde enveloppe toont enkel aan dat u vanuit de Russische Federatie een enveloppe heeft ontvangen in april 2010. Doch ze bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De faxkopieën van 3 medische attesten van uw echtgenote dd. 31.03.2010, dd. 31.03.2010 en dd. 22.08.2011 tonen aan dat uw echtgenote aan stress, een depressie en posttraumatische stress lijdt. Het CGVS kan begrip opbrengen voor de psychologische problemen van uw echtgenote. Echter kunnen deze 3 medische attesten van uw echtgenote geenszins bovenstaande vaststellingen aangaande uw geloofwaardigheid weerleggen. Bovendien moet opgemerkt worden dat de verklaringen in het laatste medisch attest dd. 31.03.2010 volgens dewelke u heeft moeten betalen om de gevangenis te mogen verlaten en om de ontvoering van uw kinderen te vermijden, gebaseerd zijn op de verklaringen van uw echtgenote, dewelke op zich geen objectieve bewijskracht hebben. De convocatie van MVD dd. 20.08.2009, de convocatie van OVD dd. 05.02.2010 en het Russisch medisch attest dd. 12.08.2009 werden reeds besproken. Dienaangaande zij volledigheidshalve nog toegevoegd dat nergens uit de convocatie dd. 20.08.2009 blijkt dat u als verdachte in het kader van uw arrestatie op 10 juli 2007 waarbij geweerpatrioten bij u werden gelegd, werd opgeroepen. Er wordt namelijk geen reden gegeven voor uw oproeping (vertaling bij convocatie dd. 20.08.2009). Ook wat de convocatie dd. 05.02.2010 betreft, dient opgemerkt te worden dat er niet vermeld wordt in het kader van welke zaak u werd opgeroepen (vertaling bij convocatie dd. 05.02.2010). Daarenboven werd u volgens deze convocatie opgeroepen als getuige, en niet als verdachte."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 februari 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Verzoeker meent ook dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoeker stelt dat, eens hij de beslissing had genomen om het land te verlaten, hij zich niet heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn relaas konden staven. Verzoeker wijst er op dat hij zijn land ontvluchtte gezien hij voor zijn veiligheid vreesde en dat men er in zo'n geestestoestand niet aan denkt dat bewijsstukken nodig zijn.

Verzoeker meent dat er rekening moet worden gehouden met de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen; hij verwijst dienaangaande naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

Ook is verzoeker van mening dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn verhaal. Volgens verzoeker kan, gelet op de omstandigheden van de vlucht, een asielzoeker als vluchteling erkend worden op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal; eventuele twijfel dient de asielzoeker ten goede te komen.

Verzoeker laat gelden dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden. Hij haalt artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan en stelt absoluut niet begrijpen dat de bestreden beslissing hem de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming weigert.

Verzoeker meent dat de gehele bevolking in Dagestan aan een hoge graad van geweld wordt blootgesteld en dat er een hoog risico op vervolging bestaat voor de inwoners van Dagestan, in het bijzonder voor degenen die verdacht worden van samenwerking met de rebellen.

Verzoeker benadrukt dat hij bij zijn verzoekschrift verschillende documenten voegt, met name 'Caucase du Nord: conditions de sécurité et droits de l'homme' van 25 november 2009, 'Violence Reported in Dagestan, Kabardino-Balkaria, Chechnya and Ingushetia' van 21 januari 2011, 'Daghestan – Le chaos'

van 5 februari 2008 en 'Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons (IDPs) asylum seekers and refugees in Europe' van in maart 2011- waarvan de inhoud in strijd is met de stellingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker stelt dat hij vier documenten voorlegt die de vaststellingen van de bestreden beslissing vernietigen. Verzoeker meent dat zijn identiteit, nationaliteit, Tsjetsjeense oorsprong en afkomst door de door hem bijgebrachte documenten, namelijk een paspoort, huwelijkscertificaat en geboorteakten van zijn kinderen, worden bewezen.

Het neergelegde medisch attest van het ziekenhuis van Khasavyurt toont volgens verzoeker aan dat hij door politieagenten werd geslagen en vormt bijgevolg een ernstige aanwijzing van het gegronde en reële karakter van zijn vrees.

Verzoeker stelt nog dat hij verschillende convocaties heeft bijgebracht waarin hij verschillende keren als getuige is opgeroepen. Hij voert aan dat de onwaarschijnlijkheden die dienaangaande in zijn verklaringen ontdekt werden, geen betrekking hebben op wezenlijke elementen in zijn verhaal en derhalve niet volstaan om de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen in het gedrang te brengen.

Verzoeker stelt dat hij bij het einde van het tweede verhoor heeft opgemerkt dat hij moeite heeft om zich in het Russisch uit te drukken.

Verzoeker stelt dat hij ook in medische behandeling was ten tijde van dit verhoor; dit werd volgens verzoeker ten andere bevestigd door de tolk.

Verzoeker meent dat dit een verklaring vormt voor de enkele minder belangrijke incoherenties en tegenstrijdigheden.

Verzoeker meent dat de medische attesten op naam van zijn vrouw, als aanvullend elementen kunnen worden beschouwd die aantonen dat zij aan een ernstig psychisch trauma lijdt.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 13) "*een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid*".

Hij voert ook aan dat in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd wordt waarom aan hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd.

Verzoeker vraagt in hoofdorde van hem de vluchtelingenstatus te erkennen en in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Op de verwijzing van verzoeker naar rapporten en artikels die hij tevens aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

De Raad ziet niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is volgens de Raad dan ook geen sprake.

De Raad benadrukt tenslotte dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat dit laatste betreft, moet in het verzoekschrift in concreto worden aangegeven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregels of –beginselen, schendt. Een loutere verwijzing naar (zie verzoekschrift p.13) “de principes van goede administratie en evenredigheid” volstaat bijgevolg niet en wordt door de Raad niet aangenomen als middel.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft vastgesteld dat verzoeker er niet in is geslaagd de door hem aangehaalde asielmotieven aannemelijk te maken.

Zo wist verzoeker weinig over de door hem neergelegde convocaties en heeft hij hieromtrent inconsistente verklaringen afgelegd. Daarnaast stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker een gebrekkige kennis vertoont met betrekking tot belangrijke elementen van zijn asielrelaas,

zoals de organisatie die hem heeft gecontacteerd en het feit of hij al dan niet getuige was van de dood van zijn hond. Daarenboven stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en hij onaannemelijk weinig informatie heeft over de verdere evolutie van zijn problemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich ter verdediging in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt naast het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, tot het stellen dat hij niet akkoord is met en het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen, ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Verzoekers verwijzing (zie het verzoekschrift, p. 12) naar de neergelegde documenten die volgens hem *“de vaststellingen van de betwiste beslissing nietig verklaren”*, met name het paspoort, het huwelijkscertificaat en de geboorteaktes van zijn kinderen, wordt door de Raad niet gevolgd.

Het betreft namelijk stukken die verzoeker reeds ten tijde van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd. In de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom deze documenten het besluit in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stellen : *“De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw intern paspoort en uw rijbewijs bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit die niet in twijfel worden getrokken. De duplicaten van de geboorteakten van uw zonen R. (...), R. (...) en R. (...), de geboorteakte van uw echtgenote en het duplicaat van uw huwelijksakte bevatten louter informatie betreffende de identiteit van uw gezin. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.”*

Bij gebrek aan een degelijke uitleg van verzoeker omtrent de redenen waarom deze documenten tóch de bestreden beslissing zouden kunnen wijzigen, schaarde de Raad zich achter bovenstaande vaststellingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker (zie p. 12) aanvoert dat *“het medisch attest dat door het ziekenhuis van Khasavyurt wordt uitgereikt, aantoonde dat de verzoekende partij door politieagenten werd geslagen en dat hij bijgevolg een ernstige aanwijzing van het grondige en reële karakter van de vrees van de verzoekende partij vormt”*, wordt vastgesteld dat dit attest de verwondingen van verzoeker beschrijft die hij op 12 augustus 2009 volgens zijn verklaringen had opgelopen toen hij thuis werd geslagen, zoals hij verklaarde tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

In de bestreden beslissing wees de commissaris-generaal er echter terecht op dat verzoeker aangaande de gebeurtenissen op 12 augustus 2009 tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

Bijgevolg werd in de bestreden beslissing terecht besloten dat de inhoud van het medisch attest eveneens tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen vermeld in de vragenlijst.

Aangezien het verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen niet weerlegt, is ook de bewijswaarde van bedoeld medisch attest nihil.

Verzoekers opwerping dat hij aan het einde van het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal heeft opgemerkt dat hij moeite had om Russisch te spreken en dat dit de enkele minder belangrijke incoherenties en tegenstrijdigheden kan verklaren, wordt niet aangenomen.

De Raad treedt dienaangaande de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 15 maart 2012 aangeeft dat aan het begin van het eerste én het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoeker werd gevraagd om indien er op taalvlak problemen waren of indien hij de vraag niet goed begrepen had, dit onmiddellijk te melden.

Het blijkt dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van taalproblemen; hij stelde bij het begin en het einde van het eerste verhoor en bij het begin van het tweede dat hij de tolk goed begreep.

Het feit dat verzoeker pas aan het einde van het tweede verhoor ten berde bracht dat hij moeite had om de tolk te begrijpen, hypothekeert het waarheidsgehalte van zijn late klacht; hij had immers mogelijkheden om eventuele vertaal- of communicatieproblemen eerder aan te kaarten.

De opgeworpen gebrekkige kennis van het Russisch als verschuiving voor de vaagheden en inconsistente verklaringen in hoofde van verzoeker, wordt verworpen.

De medische attesten op naam van zijn echtgenote die aantonen dat zij aan een ernstig psychologisch trauma lijdt, kunnen volgens verzoeker als aanvullend element worden beschouwd om zijn relaas te vertrouwen.

De Raad volgt dienaangaande de motivering van de commissaris-generaal dat *“De faxkopieën van 3 medische attesten van uw echtgenote dd. 31.03.2010, dd. 31.03.2010 en dd. 22.08.2011 tonen aan dat uw echtgenote aan stress, een depressie en posttraumatische stress lijdt.*

Het CGVS kan begrip opbrengen voor de psychologische problemen van uw echtgenote.

Echter kunnen deze 3 medische attesten van uw echtgenote geenszins bovenstaande vaststellingen aangaande uw geloofwaardigheid weerleggen. Bovendien moet opgemerkt worden dat de verklaringen in het laatste medisch attest dd. 31.03.2010 volgens dewelke u heeft moeten betalen om de gevangenis te mogen verlaten en om de ontvoering van uw kinderen te vermijden, gebaseerd zijn op de verklaringen van uw echtgenote, dewelke op zich geen objectieve bewijskracht hebben.”

De Raad benadrukt dat van verzoeker verwacht mag worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoeker heeft in casu, in tegenstelling tot wat hij verkeerdelijk voorhoudt in zijn verzoekschrift, met betrekking tot essentiële elementen van zijn asielrelaas vage en inconsistente verklaringen afgelegd. Evenmin is verzoeker er in zijn verzoekschrift in geslaagd deze inconsistenties en vaagheden te weerleggen.

Een uitleg als (zie het verzoekschrift, p. 9) *“Dat eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, heeft de verzoekende partij zich niet bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen”*, is inderdaad niet in staat de schamelheid van zijn relaas te lichten.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing niet aangeeft om welke redenen aan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, heeft hij het verkeerd voor.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten heeft tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 2 september en 15 december 2011 op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door advocaat Boulboulle – Kaczorowska, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE